

Sarah J. Maas

De donkere kroon

ISBN 978-90-225-7111-8

ISBN 978-94-0230-196-0 (e-boek)

NUR 334

Oorspronkelijke titel: *Crown Of Midnight*

Vertaling: Gerdien Beelen

Omslagbeeld en -ontwerp: Max Meinzold | punchdesign, München

Kaart op p. 6/7: © 2012 Kelly de Groot

Zetwerk: Text & Image, Eexterveen

© 2013 by Sarah J. Maas

All rights reserved.

© 2014 voor de Nederlandse taal: Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

I

Het enige teken van haar binnenkomst waren de luiken die heen en weer zwaaiden in de stormwind. Niemand had gezien dat ze over de tuinmuur van het donkere landhuis was geklommen. Door het onweer en de loeiende zeewind had niemand haar gehoord toen ze zich langs de regenpijp omhoogslingerde, op de vensterbank sprong en het portaal op de eerste verdieping binnengleed.

Toen ze het bonzen van naderende voetstappen hoorde, drukte de kampioen van de koning zich in een nis tegen de muur. Gehuld in een zwart masker en een zwarte cape dwong ze zichzelf om een te worden met de schaduwen, zodat ze niets meer was dan een reepje duisternis. Een dienstmeisje sjokte langs in de richting van het open raam en deed mopperend de klink er weer op. Een paar tellen later liep ze de trap op aan het andere eind van het portaal. De natte voetafdrukken op de vloerplanken waren het meisje niet opgevallen.

Bliksem flitste en verlichtte het portaal. De sluipmoordenaar haalde diep adem en overdacht de plannen die ze zorgvuldig in haar hoofd had geprent in de drie dagen dat ze het landhuis aan de rand van Bellhaven in de gaten hield. Vijf deuren aan weerszijden. De slaapkamer van heer Nirall was de derde aan de linkerkant.

Ze luisterde of er nog meer bedienden kwamen, maar het huis bleef stil, terwijl buiten de storm raasde.

Soepel en geluidloos als een geestverschijning liep ze de gang door. De deur van heer Niralls slaapkamer zwaaide zacht knarsend open. Ze wachtte op de volgende donderslag voordat ze hem voorzichtig achter zich dichttrok.

De zoveelste bliksemflits verlichtte de twee slapende gestalten in het hemelbed. Heer Nirall was niet ouder dan vijfendertig, en zijn echtgenote, een mooie vrouw met donker haar, lag diep te slapen in zijn armen. Wat hadden ze eigenlijk gedaan om de koning zozeer te beleedigen dat hij hen dood wenste?

Ze sloop naar het bed. Het was niet aan haar om vragen te stellen. Het was haar taak om te gehoorzamen. Daar hing haar vrijheid van af. Met elke stap die ze in de richting van heer Nirall zette, overdacht ze het plan.

Bijna zonder geluid gleed haar zwaard uit de schede. Ze ademde huiverend in en zette zich schrap voor wat er zou komen.

De ogen van heer Nirall schoten open op het moment dat de kampioen van de koning haar zwaard boven zijn hoofd hief.

Celaena Sardothien liep door de zalen van het glazen kasteel van Klooffort. De zware zak die ze in haar hand geklemd hield, zwaaide met elke stap heen en weer, en bonkte tegen haar knieën. Ondanks de zwarte kap die haar gezicht grotendeels bedekte, hielden de wachters haar niet tegen toen ze zich naar de raadszaal van de koning van Adarlan spoedde. Ze wisten heel goed wie ze was, en wat ze deed voor de koning. Als kampioen van de koning stond ze hoger in rang dan zij. In feite waren er niet veel mensen in het kasteel die hoger in rang stonden. En er waren er nog minder die niet bang voor haar waren.

Met wapperende mantel naderde ze de open glazen deuren. Ze knikte de wachters aan weerszijden toe voordat ze de raadszaal binnenging, en ze rechtten hun rug. Haar zwarte laarzen maakten bijna geen geluid op de roodmarmeren vloer.

Op de glazen troon in het midden van de ruimte zat de koning van Adarlan. Zijn donkere blik was gericht op de zak die in haar hand bungelde. Net zoals ze de afgelopen drie keer had gedaan liet Celaena zich voor de troon op één knie vallen en boog haar hoofd.

Dorian Havilliard stond naast zijn vaders troon. Ze voelde zijn saffierblauwe ogen op zich rusten. Aan de voet van de troonsverhoging stond Chaol Westfall, kapitein van de garde, zoals altijd tussen haar en de koninklijke familie in. Ze keek naar hem op vanuit de schaduw van haar kap en bestudeerde de lijnen in zijn gezicht. Naar zijn gezichtsuitdrukking te oordelen had ze net zo goed een vreemde kunnen zijn. Maar dat was te verwachten. Het hoorde bij het spel waar ze de afgelopen maanden zo bedreven in waren geraakt. Chaol mocht dan haar vriend zijn, iemand die ze op de een of andere manier was gaan vertrouwen, maar hij was nog altijd kapitein en in de eerste plaats verantwoordelijk voor de koninklijke levens in deze zaal.

‘Sta op,’ sprak de koning.

Met opgeheven hoofd stond Celaena op en trok de kap naar achteren.

De koning maakte een handgebaar. Zijn ring met het lavaglas glom in het middaglicht. 'Is het gelukt?'

Celaena stak haar gehandschoende hand in de zak en gooide het afgehakte hoofd naar hem toe. Niemand zei een woord toen het stijve, rottende vlees met een lugubere bons op het marmer stuitte. Het hoofd rolde door en kwam tot stilstand tegen de troonsverhoging, de glazige ogen op de kroonluchter aan het plafond gericht.

Dorian rechtte zijn rug en wendde zijn blik af. Chaol staarde haar alleen maar aan.

'Hij verzette zich,' zei Celaena.

De koning leunde naar voren en bestudeerde het toegetakelde gezicht en de ruwe sneden in de nek. 'Ik herken hem amper.'

Celaena liet hem een scheef lachje zien, maar ze voelde haar keel samenknijpen. 'Ik vrees dat afgehakte hoofden er niet mooier op worden tijdens de reis.' Ze rommelde weer in de zak en haalde er een hand uit. 'Hier is zijn zegelring.' Ze probeerde zich niet te veel te concentreren op het rottende vlees dat ze vasthield, en op de stank die met de dag erger was geworden. Ze stak de hand naar Chaol uit. Zijn goudbruine ogen waren afstandelijk toen hij hem aanpakte en doorgaf aan de koning. De koning krulde zijn lippen, maar trok wel de ring van de stijve vinger. De hand gooide hij aan haar voeten, terwijl hij de ring nauwkeurig bestudeerde.

Dorian stond onrustig te schuifelen naast zijn vader. Toen ze deelnam aan het toernooi leek haar verleden er niet zo veel toe te doen. Wat had hij eigenlijk gedacht dat er zou gebeuren als ze kampioen van de koning werd? Maar waarschijnlijk gruwden de meeste mensen van afgehakte ledematen en hoofden, zelfs na een decennium onder de heerschappij van Adarlan. En hij, Dorian, had zelfs nog nooit een gevecht meegemaakt, had nog nooit een rij aan elkaar geketende mensen naar het slachtblok zien schuifelen... Misschien moest ze al onder de indruk zijn van het feit dat hij nog niet had overgegeven.

'En zijn vrouw?' vroeg de koning, de ring in zijn hand ronddraaiend.

'Die ligt geketend aan het restant van haar man op de bodem van de zee,' antwoordde Celaena met een boosaardige grijns, waarop ze een slanke, bleke hand uit de zak haalde. Om een vinger zat een gouden trouwring, met de huwelijksdatum erin gegraveerd. Ze bood de koning

de hand aan, maar hij schudde zijn hoofd. Ze durfde niet naar Dorian of Chaol te kijken toen ze de vrouwenhand weer in de dikke canvas zak stopte.

‘Heel goed,’ mompelde de koning. Ze zweeg terwijl zijn ogen over haar, de zak en het hoofd gleden. Na een ogenblik, dat te lang duurde, sprak hij weer. ‘Er is een groeiende rebellenbeweging hier in Klooffort, een groep individuen die tot alles bereid zijn om mij van de troon te stoten, en die mijn plannen in gevaar brengen. Je volgende opdracht is: maak korte metten met ze en dood ze voordat ze echt een bedreiging voor mijn rijk gaan vormen.’

Celaena hield de zak zo stevig vast dat haar vingers pijn deden. Chaol en Dorian staarden naar de koning, alsof zij dit ook voor het eerst hoorden.

Ze had geruchten gehoord over rebellentroepen voordat ze naar Endovier was gegaan; ze had zelfs gevangengenomen rebellen ontmoet in de zoutmijnen. Maar dat zich een echte beweging aan het vormen was in het hart van de hoofdstad, dat zij degene was die hen een voor een moest doden... En plannen? Wat voor plannen? Wat wisten de rebellen van de manoeuvres van de koning? Al die vragen duwde ze diep weg, zodat hij ze onmogelijk meer van haar gezicht kon lezen.

De koning trommelde met zijn vingers op de leuning van de troon. Zijn andere hand speelde nog steeds met Niralls ring. ‘Er staan meerdere namen op mijn lijst van mensen die ik verdenk van verraad, maar ik geef je maar één naam per keer. Het krioelt in dit kasteel van de spionnen.’

Chaol verstijfde bij die woorden, maar de koning maakte een handgebaar en de kapitein liep op Celaena af, zijn gezicht nog steeds uitdrukingsloos, met een stuk papier dat hij naar haar uitstak.

Ze onderdrukte de neiging om naar Chaols gezicht te kijken toen hij haar de brief gaf, maar zijn gehandschoende vingers streken even over de hare. Met een neutraal gezicht keek ze naar het papier. Er stond één naam op: Archer Finn.

Het kostte haar elk greintje wilskracht en zelfbeheersing om niet te laten zien hoe geschokt ze was. Ze kende Archer, ze kende hem al sinds haar dertiende, toen hij naar de Sluipmoordenaarsveste was gekomen om les te krijgen. Hij was een stuk ouder dan zij, en toen al zeer gewild als gezelschapsheer. Hij wilde leren hoe hij zich tegen zijn nogal ja-loerse clientèle kon beschermen. En hun echtgenoten.

Hij had het nooit erg gevonden dat ze als een belachelijke puber verliefd op hem was geweest. Sterker nog, ze mocht op hem oefenen met flirten, wat meestal eindigde in een hopeloze giechelbui van haar kant. Natuurlijk had ze hem al een paar jaar niet gezien – sinds haar vertrek naar Endovier – maar ze had nooit gedacht dat hij tot zoiets in staat was. Hij was knap, aardig en vrolijk, geen landverrader die zo gevaarlijk was dat de koning hem wilde laten doden.

Het was absurd. Degene van wie de koning deze informatie had, was een volslagen idioot.

‘Alleen hij, of ook al zijn klanten?’ flapte Celaena er uit.

De koning glimlachte traag. ‘Ken je Archer? Dat verbaast me niets.’ Een schimpscheut, een uitdaging.

Ze staaarde voor zich uit en dwong zichzelf om rustig te worden, om te blijven ademen. ‘Ik heb hem gekend. Hij is iemand die buitengewoon op zijn hoede is. Ik heb tijd nodig om uit te zoeken hoe ik bij hem binnen kan komen.’ Zo voorzichtig uitgedrukt, zo zorgvuldig geformuleerd. Waar ze echt tijd voor nodig had, was om uit te zoeken hoe Archer hierin verstrikt was geraakt en of de koning de waarheid sprak. Als Archer echt een verrader en een rebel was... Nou ja, dat zou ze later wel zien.

‘Dan krijg je één maand,’ zei de koning. ‘En als hij tegen die tijd nog niet begraven is, moet ik jouw positie misschien heroverwegen, meisje.’

Ze knikte, onderdanig, meegaand, hoffelijk. ‘Dank u, majesteit.’

‘Als je Archer hebt afgehandeld zal ik je de volgende naam op de lijst geven.’

Jarenlang had ze de politieke verwickelingen in de koninkrijken – en met name de rebellenlegers – weten te negeren, maar nu zat ze ermiddenin. Fantastisch...

‘Wees snel,’ waarschuwde de koning haar. ‘Wees discreet. De betaaling voor Nirall ligt al in je kamer.’

Celaena knikte weer en stak het stuk papier in haar zak.

De koning staaarde haar aan. Celaena wendde haar ogen af maar dwong een mondhoek tot omkrullen, dwong haar ogen te glinsteren met de opwinding van de jacht. Eindelijk richtte de koning zijn blik naar het plafond en zei: ‘Neem dat hoofd mee en vertrek.’ Hij stak Niralls zegelring in zijn zak en Celaena moest de lichte walging die in haar opkwam wegslikken. Een trofee.

Ze pakte het hoofd op bij het donkere haar en propte het samen met de afgehakte hand in de zak. Met een zijdelingse blik op Dorian, die inmiddels lijkbleek zag, draaide ze zich snel om en liep weg.

Terwijl de bedienden de zaal opnieuw inrichtten, stond Dorian Havilliard er zwijgend bij. Ze sleepten de enorme eikenhouten tafel en de bewerkte stoelen naar het midden van de ruimte. Over drie minuten begon er een raadsvergadering. Hij hoorde het amper toen Chaol aankondigde dat hij wegging om Celaena verder te ondervragen. Zijn vader gromde instemmend.

Celaena had een man en zijn echtgenote gedood. En zijn vader had de opdracht gegeven. Dorian had ze allebei amper in de ogen kunnen kijken. Hij had gedacht dat hij zijn vader er wel van kon overtuigen om zijn wrede beleid te herzien na de afslachting van die rebellen in Eyllwe, voor het Joelfeest, maar het leek er niet op dat hij luisterde. En Celaena...

Zodra de bedienden klaar waren met de tafel ging Dorian op zijn vaste plek zitten, rechts van zijn vader. De raadslieden druppelden langzaam binnen, samen met hertog Perrington, die rechtstreeks op zijn vader af liep en tegen hem begon te fluisteren, zo zacht dat Dorian het niet kon verstaan.

Dorian nam niet de moeite iemand aan te spreken en staaarde alleen maar naar de glazen waterkan die voor hem op tafel stond. Celaena leek zichzelf niet.

Eigenlijk was ze al twee maanden zo, sinds ze was aangesteld tot kampioen van de koning. Haar mooie jurken en sierlijke kleding waren verdwenen, vervangen door een strakke, niets verhullende broek en tuniek. Haar haar droeg ze in een lange vlecht, die wegviel in de plooiën van die donkere cape die ze altijd droeg. Ze was een prachtige verschijning en als ze naar hem keek, was het alsof hij een volslagen onbekende voor haar was.

Dorian wierp een blik op de deuropening, waar ze even tevoren door was verdwenen.

Als zij mensen zomaar kon vermoorden, dan was het een fluitje van een cent voor haar geweest om hem te laten geloven dat zij iets voor hem voelde. Ze had hem tot bondgenoot gemaakt, had ervoor gezorgd dat hij genoeg van haar ging houden om voor haar te pleiten bij zijn vader, om ervoor te zorgen dat zij kampioen werd...

Dorian kon zich er niet toe zetten die gedachte af te maken. Hij zou naar haar toe gaan. Morgen misschien. Alleen maar om te kijken of er een kans was dat hij het bij het verkeerde eind had.

Maar onwillekeurig vroeg hij zich af of hij ooit wel iets had betekend voor Celaena.

Celaena liep snel en geruisloos door gangen en trappenhuizen, de inmiddels bekende route naar het riool van het kasteel. Het was hetzelfde afvoerkanaal dat langs haar geheime tunnel liep, maar hier stonk het veel erger, omdat de bedienden er voortdurend afval in loosden.

Haar voetstappen, en toen die van een tweede persoon – Chaol – echoden door de lange, ondergrondse gang. Ze zei niets totdat ze aankwam bij de waterkant en naar de verschillende gangen keek die uitkwamen aan weerskanten van het water. Er was niemand.

‘Nou,’ zei ze zonder achterom te kijken, ‘ga je me nog begroeten of volg je me alleen maar?’ Ze draaide zich om, de zak nog steeds in haar hand.

‘Ben je nog steeds de kampioen van de koning, of ben je nu weer Celaena?’ Zijn goudbruine ogen glansden in het licht van de fakkels.

Natuurlijk zag Chaol het verschil; hij zag alles. Ze wist eigenlijk niet of ze daar blij mee was. Vooral omdat er iets vinnigs in zijn woorden doorklonk.

Toen ze niet reageerde, vroeg hij: ‘Hoe was het in Bellhaven?’

‘Hetzelfde als altijd.’ Ze wist exact wat hij bedoelde; hij wilde weten hoe haar missie was verlopen.

‘Hij verzette zich?’ Met zijn hoofd gebaarde hij naar de zak in haar hand.

Ze haalde haar schouders op en wendde zich naar het donkere water. ‘Ik had het prima onder controle.’ Ze gooide de zak in het water. Ze keken zwijgend toe hoe hij bleef drijven en vervolgens langzaam wegzonk.

Chaol schraapte zijn keel. Ze wist hoe erg hij dit vond. Bij haar eerste missie – op een landgoed aan de kust in Meah – was hij zo zenuwachtig geweest voor haar vertrek dat ze oprecht had gedacht dat hij haar zou vragen om niet te gaan. En toen ze terugkwam, met het afgehakte hoofd, en er geruchten rondgingen over de moord op heer Carlin, had het een week geduurd voordat hij haar weer kon aankijken. Maar wat verwachtte hij dan?